

POSTANOWIENIE

31 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Łodko

na posiedzeniu niejawnym 31 stycznia 2024 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi J. B.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w Warszawie
z 16 października 2020 r., V Ca 1548/20
wydanego w sprawie z powództwa J. B.
przeciwko E. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o zapłatę,

- 1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;**
- 2. oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Powód J. B. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 16 października 2020 r. Zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego: art. 3 ust. 2 i 5 Rozporządzenia (WE) 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) 295/91 w zw. z art. 205b ust. 3 pkt

3 ustawy z 3 lipca 2002 r. Prawo lotnicze. Wniósł o stwierdzenie, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 7 pkt 1 lit. b i art. 3 ust. 2 rozporządzenia 261/2004.

W odpowiedzi na skargę pozwany E. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniósł o odrzucenie skargi, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania skargowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że niezgodność z prawem orzeczenia musi mieć charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty (zob. postanowienia SN: z 19 kwietnia 2018 r., V CNP 50/17, i z 26 kwietnia 2018, IV CNP 53/17). Orzeczenie niezgodne z prawem to orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawnej. Tylko w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności.

Celem wstępnej selekcji przewidzianej w art. 424⁹ k.p.c., jest wyeliminowanie skarg oczywiście bezzasadnych, które bez konieczności wnikliwej analizy prawnej powinny być oddalone. Oczywista bezzasadność skargi, jako kryterium dozwolonego wyłączenia zachodzi, gdy powołane podstawy skargi już przy pierwszej ocenie pokazują, że faktycznie nie ma możliwości ich uwzględnienia, ponieważ nie miały miejsca, albo nie mogły mieć wpływu na kształt orzeczenia. Nie ma zatem potrzeby prowadzenia szerokiej analizy prawnej i dokonywania pogłębionego badania trafności zaskarżonego orzeczenia, w odniesieniu do zastosowania prawa i jego wykładni (zob. postanowienie SN z 23 kwietnia 2015 r., V CNP 57/14).

Z motywów wyroku Sądu Okręgowego wynika, że powód nie udowodnił przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego (art. 6 k.c.), gdyż poza potwierdzeniem rezerwacji na lot, nie wykazał, że stawił się na odprawę pasażerów, co mógł uczynić między innymi przez złożenie karty pokładowej. Sąd ten zaakceptował wniosek i ustalenia Sądu pierwszej instancji, że podstawą

oddalenia powództwa było nieudowodnienie stawienia się pasażera do odprawy i odbycia lotu. Skarżący odwołując się do motywów postanowienia TSUE z 24 października 2019 r. (C-756/18), w którym dokonano interpretacji art. 3 ust. 2 lit. a rozporządzenia 261/2204, formułując podstawy skargi nie podniósł naruszenia art. 6 k.c. Przedmiotem oceny Sądu Najwyższego mogą być jedynie naruszenia prawa materialnego lub procesowego wyraźnie przez skarżącego wskazane (art. 424¹⁰ k.p.c.). W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że niedopuszczalne jest poszukiwanie i uwzględnianie innych – mogących występować obiektywnie, lecz niewykniętych przez skarżącego – uchybień materialnoprawnych i procesowych, bez względu na ich ciężar i znaczenie dla wyniku rozpoznania skargi. Ocena zgodności z prawem orzeczenia powinna nastąpić wyłącznie w oparciu o podstawy (zarzuty) skargi (zob. wyrok SN z 23 listopada 2018 r., II CNP 56/17).

Zwrócić uwagę również należy, że powołany przez skarżącego w podstawach skargi art. 205b ust. 3 pkt 3 ustawy Prawo lotnicze reguluje zasady postępowania administracyjnego przed Prezesem Urzędu Lotnictwa Cywilnego i nie może mieć zastosowania w postępowaniu cywilnym.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁹ k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania oraz oddalił wnioski o zasądzenie kosztów postępowania skargowego na rzecz pozwanego, powiązany w odpowiedzi na skargę wyłącznie z wydaniem postanowienia odrzucającego skargę, ewentualnie z jej oddaleniem. Wniosek o ich zasądzenie związany był z innymi oczekiwanym rozstrzygnięciem (zob. postanowienie SN z 18 grudnia 2012 r., II CSK 397/12).

[wr]

(r.g.)

